

INTRODUCCIÓ

«Nit fosca, gèlida, com un preludi de la caiguda de l'enormitat.
El cotxe que hi ha aparcat al camí desert té els llums apagats.
Silenci. Immobilitat absoluta. De cop una porta s'obre i...»
Calidoscopi (del Preludi)

Un punt de partida com un altre. Un inici que planteja multitud de possibilitats futures que arrenquen d'un present concret, arrelat en un passat que sempre condiciona. Tres dimensions temporals, tres personatges prototípics que representen, a través del cromatisme dels seus noms, la triada dialèctica hegeliana de tesi, antítesi i síntesi: De l'obscuritat de Maurici a la claredat d'Alba (els pols oposats), hem de passar per força per les tonalitats grisenques de Griselda.

La història d'aquestes tres criatures al llarg del temps, sempre atrapades en l'escena primordial, nocturna i inquietant, on la presència tossuda i ominosa d'una bossa tancada s'erigeix en centre i testimoni mut de les seves peripècies, no es podia reduir a un simple plantejament del clàssic "introducció, nus i desenllaç".

Vàrem pensar que a la visió perspectivista i calidoscòpica d'una realitat explicada a tres bandes i des de tres dimensions temporals, hi podíem afegir un element que donés al conjunt una sensació caòtica i amb una certa aparença de “dia de la marmota”. Així doncs, i com si es tractés d'un fenomen de física quàntica, hem regalat als nostres personatges set existències diferents, com els gats, que diuen que tornen i retornen a la vida el mateix nombre de vegades, i els hem instal·lat en set universos paral·lels que, òbviament, els modificaran la personalitat, la conducta, el recorregut vital i les relacions establertes entre ells. Fins i tot les èpoques podran ser diferents.

L'únic que restarà inamovible serà el punt de partida, les tres identitats i la convenció temporal. La resta l'ha imposada la mà aliena de qui ha contribuït en aquest cadàver exquisit inventant, continuant, adaptant i construint. Ben mirat, potser sí que tots els participants d'aquesta obra conjunta són un més dels personatges que intervenen en aquest “Calidoscopi”. A més del Maurici, l'Alba i la Griselda, a banda de la presència inanimada de la bossa (personatge involuntari), també tots els que han jugat a ser els déus creadors que manegen els fils invisibles d'aquestes històries mereixerien el seu paper com a protagonistes a l'ombra.

Els imaginem darrere la seva pantalla d'ordinador o abocats a la pàgina en blanc, tot mirant de donar sentit a quelcom que no sembla tenir-ne gaire, mentre

maleeixen la dificultat que representa escriure tantes vegades sobre els mateixos personatges i seguir els diferents arguments. I de sobte ho hem vist clar: a aquest cadàver exquisit li falta alguna cosa. Li falta una nova línia temàtica, un vuitè món paral·lel focalitzat en la perspectiva que mancava: la d'aquells que han creat les vides presents, passades i futures de tots els Mauricis, Albes i Griseldes que habiten les set dimensions:

Bloc 8.- Els autors: una síntesi

Només en haver dit que sí, ja estic penedint-me'n. De seguida he dit que d'acord, que m'hi posava. I la veritat és que sent com si em trobés en un parany. M'han proposat de participar en un joc, un cadàver exquisit literari: un comença una narració, a partir d'un breu text plantejat prèviament, amb un dels personatges i un dels temps prèviament fixats; els altres van continuant la història que reben per correu i que creuen que hi ha soterrada en els mots que els han endossat.

De bell antuvi he pensat que això era ben fàcil, però la complicació del cas rau en l'últim participant que rep els vuit relats anteriorment escrits. I, en aquesta tessitura de la melodia, és on em trobe: He de fer l'últim relat dels nou previstos.

L'últim cronològicament? No, no és tan fàcil. El meu relat ha de continuar una història que em sembla absurda, que ja han escrit vuit persones, i fer-la des del punt de vista d'un dels tres actors que hi intervenen, i en present (quan ja sabem el futur que li espera).

Com que em sap greu tornar-me arrere, he començat per llegir els relats escrits anteriorment: en quin context es desenvolupa, què ha passat, com han reaccionat els altres personatges, què ha fet, fa i farà el personatge sobre el que he d'escriure? Què l'uneix als altres dos protagonistes imprescindibles de la història? Quins sentiments soterrats alimenten les seves relacions? Per què els altres participants del cadàver exquisit han decidit que l'acció hagi derivat cap a aquesta trama argumental i no cap a una altra? Quina funció de catalitzador decidiran d'atorgar-li en aquesta ocasió a la bossa, centre dels conflictes entre els personatges?

No, no em sé avenir amb aquestes qüestions. Se m'escapa el sentit últim? O potser és intranscendent el contingut d'aquesta bossa i les peripècies dels tres personatges? És possible que el relat només sigui un camí que hom va fent sense cap perquè ni destí final, tal com fem la vida?

Crec que els tornaré el relat sense completar.